

Womhaj Bóh!

Cizklo 13.
26. měrza.

Lětnik 3.
1893.

Serbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihiczišcežerńi w Budyschinje a šu tam doštač ša šchtwórtlětnu pšchedpłatu 40 np.

Njedzela Palmarum.

(Džen wobnowjenja kščeženšeho šluba.)

Jan. 6, 67: „Duž praji Ješuš tym dwanaćom: Chzeće wy tež prjecz hicz? Ale Šchiman Pětr jemu wotmolwi: Anježe, k komu pońdzemy? Ty mašć šłowa wěczneho žiwjenja.“

Njedzeli Palmarum je tež w wjele našchich šerbškich wošadach ša paczerške džěczi džen wobnowjenja jich kščeženšeho šluba. Duž naš pohnuje dženš wutroba, jim wošebje něšcto ša tutón džen prajicž. Wšchať je tajki krašny šwjaty džen a kóždy šprawy kščešcijan pšchewodzi mlode czjrodziczi i próštwami šwojeje lubošće a štarošće. Próšcha džens ša waš, lube džěczi, waškej štarškej a jeli šo stej hižo morwej, šmemy tola wěricž, šo tón Anješ da jim šhonicž wo wobendženjach jich lubych. Škelto šwěrnoscze a štarošće, nadžije a bojoscze dopjelni na tajkim dnju wutroby wobeju štarškej! Zich modlitwy džej a Bohu, šo wón, tón wšchomóžny, chzyl wam šwěrnny Wótz bycz a wašch wonthód se štaršiškeho doma a wašch nutškód do šwěta žohnowacž. Próšcha a maja rjane pšhecza ša waš džens wašchi bratsja, wašche šotry, wašchi kmóšja, wašche zyke pšhecželstwo, wašchi wučerjo, wašchi šararjo a zyła gmejna. A do šhromadžisny wšchěch tych, kiž tať wutrobnje džel bjeru na wašchim derjehicžu, chzyl tež rad špišaczel tychle łopjenkow štupicž. A šchto mam wam prajicž? Ach, lube džěczi, ničto hacž to, šo byšcze i zykej wutrobu, kaž Pětr w pšchedštajenych šwjatych šłowach, na kóžde wabjenje, Boha a Anješa Ješuša wo-

pušcžicž, wotmolwili: Anježe, k komu pońdzemy? ty mašć šłowa wěczneho žiwjenja a my šmy wěrici a pošnali, šo ty šy Šhryštuš, Šsyn teho žiweho Boha.

Dženš wy wěcze, jeli šo njebē doštata wučba pola waš podarmo, wšchitko to wotmolwicze. Dženš wšchať wam tón Anješ šam hišcze praščenje štaji: Chzeće tež wy prjecz hicz? A džens wšchať jenož wón pšched wami štaji — tať dyrbi i najmjeńšcha pola šwěrnnych paczerškich džěczi bycz — te jemu nješcheczelne mozy šu do šady štupile. Ale pšchindu bóršy dnj, hdyž šo wón bóle šdaluje wot waš a czi falšchni pšheczełojo, kotrychž tež wy šcze hižo šesnali, šwět, czert a šamšne czěło, šo wam pšchibližuja a po wšchěm wašchnju waš špytuja, šo byšcze po jich woli cžinili a šo prjecz wot teho Anješa do jich šlužby pšchistajili. O šo byšcze potom tež kaž nětk na nikoho drugeho hacž na Ješuša pošluchali. Šola Ješuša mašć šo derje, luba dušcha, w nim je wšchón mēr a wšcho šbože.

Zich tawšyntow drje je džens, kiž ma ša to, šo je wšcho šbože w žiwjenju bjes Boha a bjes Šhryštuša. Ale hladajcze na tajkich ludži, hacž šu tať šbožowni; hladajcze, kať šo maja w šrudobje a nušy, w šawjedženjach a špytowanjach, na pošledku w pošlednej mozy. Pšchezo budžecze pola kóždeho wobtwjerdzemu namaťacž tu štaru wěrnoscž: Šchtóž hrěch cžini, tón je hrěcha wotrocžl a hrěch je tych ludži škaženje. W šwětnym žiwjenju, w lóšchtach a we wulkim šamoženju, praja, dyrbi šbože a wěrne wukhowanje bycz. Ale došć tajkich budžecze šetfacž, kotrychž podarmo pšhecžinjene lěta, mozy a dary,

